

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๐๗/๒๕๕๐
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๖๔/๒๕๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

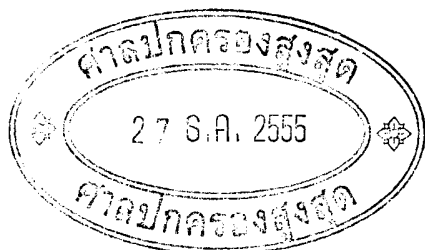
วันที่ ๒๗ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ระหว่าง { นางสาวทัศนีย์ ศรีภักยา ผู้ฟ้องคดี
กรมบังคับคดี ที่ ๑
สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรสาคร ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๓๒๕/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ ๗๐๐/๒๕๕๐ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

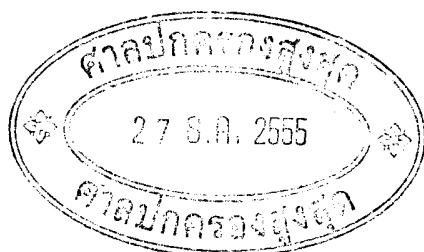
คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นส่วนราชการหรือหน่วยงานทางปกครองหรือหน่วยงานของรัฐ มีฐานะเป็นกรม สังกัดกระทรวงยุติธรรม ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มีอำนาจหน้าที่ในการยึดทรัพย์ตามคำพิพากษาของศาลยุติธรรมและทำการขายทอดตลาดทรัพย์ที่ยึดไว้ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และเป็นหน่วยงานของรัฐตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ

/ความผิด...

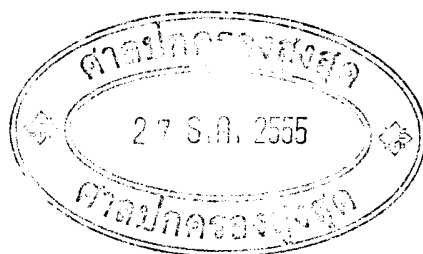
ความผิดทางละเมิดทางเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการดำเนินการของเจ้าพนักงานบังคับคดี กล่าวคือผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ชนะประมูลการขายทอดตลาดที่ดินตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีแพ่งของศาลจังหวัดมีนบุรี คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ระหว่าง บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ไทยเม็กซ์ จำกัด (มหาชน) โจทก์ กับบริษัท ศิริพินิจเรียลเอสเตท จำกัด ที่ ๑ นายสุภกรชัย ไอสุรย์พิศาลศิริ ที่ ๒ นายสนั่น ไอสุรย์พิศาลศิริ ที่ ๓ นายทวี ไอสุรย์พิศาลศิริ ที่ ๔ จำเลย โดยทรัพย์สินที่ทำการขายคือที่ดินจำนวนสองแปลง ได้แก่ ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ เนื้อที่ ๖๗ ตารางวา และที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๑๐ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๘๐ ตารางวา ตำบลท่าไม้ อำเภอกระทุ่มแบน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาคร ในราคา ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท โดยแบ่งเป็นที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ ราคา ๖๗๐,๐๐๐ บาท และที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๑๐ ราคา ๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท ที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าวมีราคาประเมินโดยเจ้าพนักงานบังคับคดี ๘,๐๘๗,๕๐๐ บาท ทั้งนี้ได้มีการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินทั้งสองแปลงให้แก่ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ ต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าวให้แก่ นายสุวิทย์ ประสิทธิ์พันธ์ ในราคา ๑๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยได้รับเงินมัดจำจำนวน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท มีกำหนดที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวให้แก่ผู้ซื้อในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ แต่เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ศาลจังหวัดมีนบุรีได้มีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดิน จึงให้ผู้ฟ้องคดีมารับเงินค่าซื้อทรัพย์สินพร้อมส่งเอกสารคืนภายในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ สาเหตุที่ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินดังกล่าว เนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ จำเลยทั้งสี่ในคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ของศาลจังหวัดมีนบุรีได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดิน โดยอ้างว่า เจ้าพนักงานบังคับคดีมิได้มีหมายแจ้งการขายทอดตลาดให้จำเลยทั้งสี่ทราบและขายทอดตลาดในราคาต่ำเกินสมควร ทำให้การดำเนินการขายทอดตลาดไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งในคดีคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดดังกล่าว ศาลจังหวัดมีนบุรีได้มีหมายแจ้งให้โจทก์ ผู้ซื้อทรัพย์สินและเจ้าพนักงานบังคับคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบกำหนดวันนัดไต่สวนคำร้อง โดยแจ้งว่าหากประสงค์จะคัดค้านให้คัดค้านภายในวันนัด มิฉะนั้นถือว่าไม่คัดค้าน ทั้งนี้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดไม่ได้รับหมายแจ้งจึงไม่ได้เข้าคัดค้าน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มาศาล

จึงไม่ได้เข้า...

จึงไม่ได้เข้าคัดค้านคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด ทำให้ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินทั้งสองแปลง ต่อมาวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรสาครอายัดที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สามารถโอนขายที่ดินให้คู่สัญญาได้ การกระทำดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีจากดำเนินการขายทอดตลาดตามคำพิพากษา ซึ่งหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ทราบแน่ชัดว่าได้แจ้งวันนัดขายทอดตลาดให้จำเลยทั้งสองทราบโดยชอบหรือไม่ ก็ยังไม่ควรจัดให้มีการขายทอดตลาด แต่หากเห็นว่าได้แจ้งวันนัดขายทอดตลาดให้จำเลยทั้งสองทราบโดยชอบด้วยกฎหมายแล้วก็มีหน้าที่ต้องคัดค้านคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับเพิกเฉย อีกทั้งใช้อำนาจในฐานะเจ้าพนักงานบังคับคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีนำโฉนดที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าวมาคืนทั้งที่ผู้ฟ้องคดีได้รับโอนกรรมสิทธิ์ไปแล้ว นอกจากนี้การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้อายัดที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าวเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจและนอกเหนือคำสั่งของศาลจังหวัดมีนบุรี เพราะศาลจังหวัดมีนบุรีได้มีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดแต่ไม่ได้มีคำสั่งให้เพิกถอนการรับโอนทรัพย์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งขั้นตอนการขายทอดตลาดกับขั้นตอนการรับโอนสิทธิของผู้ซื้อทรัพย์เป็นคนละขั้นตอนกัน เมื่อที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าวได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้วเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ดังนี้ (๑) เงินจากการซื้อทรัพย์ขายทอดตลาดจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันฟ้องเป็นเงินจำนวน ๑,๐๑๐,๙๓๗ บาท รวมเป็นเงินค่าเสียหายจำนวน ๗,๔๘๐,๙๓๗ บาท (๒) ค่าฤชาธรรมเนียม ค่าภาษี และค่าใช้จ่ายในการรับโอนที่ดินจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันฟ้องเป็นเงินจำนวน ๓๑,๒๕๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๒๓๑,๒๕๐ บาท (๓) ค่าเสียประโยชน์จากการไม่ได้รับราคาทรัพย์สินซึ่งสามารถขายให้กับบุคคลภายนอกเป็นเงินส่วนต่างของราคาที่ซื้อจากการขายทอดตลาดจำนวน ๑๒,๕๓๐,๐๐๐ บาท (๔) ค่าปรับเนื่องจากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถโอนที่ดินให้ผู้จะซื้อที่ดินจำนวนเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินค่าเสียหายทั้งสิ้นจำนวน ๒๓,๒๔๒,๑๘๗ บาท จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

(๑) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายจำนวน ๒๓,๒๔๒,๑๘๗ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี

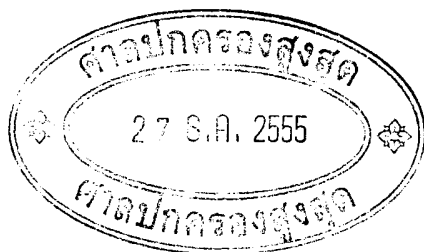
(๒) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๗,๗๑๒,๑๘๗ บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๕,๕๓๐,๐๐๐ บาท นับจากวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

(๓) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกถอนการอายัดที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ และเลขที่ ๔๑๑๑๐ ตำบลท่าไม้ อำเภอกระทุ่มแบน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาคร

(๔) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความ ในอัตราสูงแทนผู้ฟ้องคดี

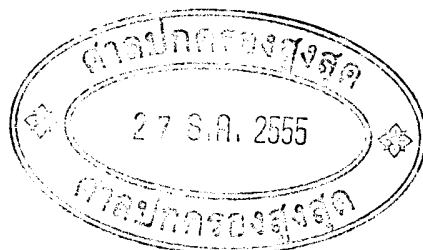
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ตาม บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยมีได้เป็นผู้ออกคำสั่ง ทางปกครองหรือกระทำการทางปกครองอันมีผลกระทบโดยตรงหรือก่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากคำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรีที่สั่งเพิกถอน การขายทอดตลาดที่ดินพิพาท ผู้ฟ้องคดีต้องอุทธรณ์คำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยหลังจากที่เจ้าพนักงานบังคับคดีได้รับ หมายแจ้งไต่สวนคำร้องคัดค้านการขายทอดตลาด ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ยธ. ๐๕๑๘.๐๕ (๐๔)/๑๖๑๖ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๕ ถึงผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดมีนบุรี คัดค้านคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด โดยได้รายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการขายทอดตลาดที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ และ เลขที่ ๔๑๑๑๐ ว่า การขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีดังกล่าวเป็นการขาย ทอดตลาดโดยชอบด้วยมาตรา ๓๐๙ ทวิ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง และระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยการบังคับคดีของเจ้าพนักงานบังคับคดี พ.ศ. ๒๕๒๒ การที่จำเลยทั้งสี่ในคดีแพ่งกล่าวหาว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีขายทรัพย์ ในราคาที่ต่ำเกินสมควร เป็นคำกล่าวอ้างที่เลื่อนลอย เพราะการขายทอดตลาดของ เจ้าพนักงานบังคับคดี ราคาจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับผู้เข้าสู้ราคา หากราคาที่ผู้เสนอให้เป็น ราคาที่สูงพอสมควร เหมาะกับสภาพทรัพย์และใกล้เคียงกับราคาประเมินของเจ้าพนักงาน

/บังคับคดี...

บังคับคดีขณะทำการยึดแล้ว เจ้าพนักงานบังคับคดีก็มีอำนาจขายในราคาตั้งกล่าวได้ แม้ราคาตั้งกล่าวจะมีราคาต่ำกว่าราคาประเมินก็ตาม อีกทั้งจำเลยทั้งสี่ได้ทราบนัดโดยชอบ ทุกครั้งแต่ไม่เคยหาผู้เข้าสู่ราคา การร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดตั้งกล่าว จึงเป็นการประวิงการบังคับคดีไม่มีเหตุที่จะให้ยกเลิกการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดี นอกจากนั้น ศาลจังหวัดมีนบุรียังได้แจ้งวันนัดไต่สวนคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดของจำเลยทั้งสี่ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ หากผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับหมายแจ้งวันนัดไต่สวนคำร้องตั้งกล่าวก็มีใช่เป็นความผิดพลาดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้แจ้งย้ายภูมิลำเนาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ ถือเป็นความบกพร่องของผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งอาศัยที่ดินพิพาทเนื่องจากศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาท ซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งศาล ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจหรือกระทำการนอกเหนืออำนาจหน้าที่ไม่ได้ ค่าเสียหายตามคำฟ้องคือ (๑) เงินต้นจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีสามารถเรียกคืนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ก่อนฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยจากต้นเงินดังกล่าวได้ ส่วนค่าเสียหายตาม (๒) ถึง (๔) ผู้ฟ้องคดีต้องไปเรียกเอาจากจำเลยทั้งสี่ในคดีแพ่ง ซึ่งเป็นผู้ก่อความเสียหายโดยตรงต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากจำเลยทั้งสี่ไม่ได้แจ้งภูมิลำเนาตามที่อยู่จริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยมีได้เป็นผู้ออกคำสั่งทางปกครองหรือกระทำการทางปกครองอันมีผลกระทบโดยตรงหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยเพราะตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้บัญญัติอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองว่ามีได้จำกัดเฉพาะการออกคำสั่งทางปกครองหรือการกระทำทางปกครองเท่านั้น แต่ยักรวมถึงการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายแล้วก่อให้เกิดความเสียหายด้วย ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า การที่ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากคำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรีที่สั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีซื้อจากการขายทอดตลาด ผู้ฟ้องคดีต้องอุทธรณ์คำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรี นั้น ความเสียหายที่เกิดขึ้นมีมูลเหตุมาจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ผู้ฟ้องคดีมิได้รับความเสียหายจากคำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรีเพราะ

/มูลเหตุของ...

มูลเหตุของคำสั่งศาลกับผลของคำสั่งศาลเป็นคนละส่วนกัน ซึ่งการที่ผู้ฟ้องคดีจะอุทธรณ์คำสั่งศาลหรือไม่นั้น ไม่เกี่ยวกับมูลเหตุแห่งความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสั่งศาลก็ยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่า ศาลจังหวัดมีนบุรีจะมีคำสั่งอย่างไร ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้คัดค้านคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดโดยได้รายงานข้อเท็จจริงให้ศาลจังหวัดมีนบุรีทราบแล้ว โดยศาลจังหวัดมีนบุรีจะแจ้งวันนัดไต่สวนคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดให้ผู้ฟ้องคดีทราบ หากผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับหมายแจ้งวันนัดไต่สวนคำร้องดังกล่าวก็มีใช้ความผิดพลาดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเข้าใจข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อน กล่าวคือ ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งอย่างชัดเจนว่า หากประสงค์จะคัดค้านให้คัดค้านในวันนัดไต่สวนคำร้องมิฉะนั้นถือว่าไม่คัดค้าน โดยมีได้มีกฎหมายใดให้อำนาจเจ้าพนักงานบังคับคดีสามารถคัดค้านคำร้องเป็นหนังสือได้ และในรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลก็ระบุชัดเจนว่า โจทก์ ผู้ซื้อทรัพย์สิน และเจ้าพนักงานบังคับคดีทราบนัดแล้วไม่มาถือว่าไม่คัดค้าน ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงฟังเป็นยุติแล้วว่า เจ้าพนักงานบังคับคดีมิได้คัดค้านการขายทอดตลาด นอกจากนี้ที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับหมายแจ้งวันนัดไต่สวนคำร้องดังกล่าวมิใช่เป็นความผิดพลาดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองนั้น ผู้ฟ้องคดีจะได้คัดค้านการไต่สวนคำร้องดังกล่าวหรือไม่ ก็คงไม่เป็นผลเหมือนกับการที่เจ้าพนักงานบังคับคดีซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่าดำเนินการขายทอดตลาดโดยมิชอบเป็นผู้คัดค้านด้วยตนเอง ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้แจ้งย้ายภูมิลำเนาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ ถือเป็นความผิดพลาดบกพร่องของผู้ฟ้องคดีซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ก่อนที่จะมีการขายทอดตลาดหรือในขณะที่ผู้ฟ้องคดีทำการซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดผู้ฟ้องคดีได้แจ้งที่อยู่ตามที่อยู่จริงแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มาโดยตลอด และการส่งหนังสือในระยะแรกก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีหนังสือแจ้งผลคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็แจ้งหนังสือถึงผู้ฟ้องคดีตามที่อยู่จริงมาโดยตลอด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้พิจารณาเอกสารเหล่านั้น กลับอ้างว่าไม่ทราบที่อยู่จริงของผู้ฟ้องคดี ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งอายัดที่ดินพิพาทเนื่องจากศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทซึ่งเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งศาลนั้น ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดมิได้มีคำสั่งให้อายัดที่ดินของผู้ฟ้องคดีซึ่งได้มีการโอนกรรมสิทธิ์แล้วซึ่งทั้งหมดเป็น

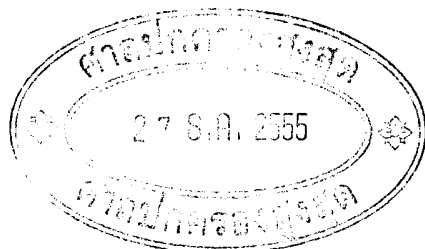
/คนละชั้น...

คนละชั้นตอนกัน ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยจากต้นเงินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท เพราะผู้ฟ้องคดีสามารถเรียกต้นเงินจำนวนดังกล่าวได้จากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองก่อนฟ้องนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ชำระราคาที่ดินครบถ้วนตั้งแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ แต่ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ไปปรับเงินคืนเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินไปมากกว่า ๑ ปี เงินจำนวนดังกล่าวผู้ฟ้องคดีต้องไปชวนขวยหา มา บางส่วนต้องเสียดอกเบี้ยให้แก่บุคคลภายนอก ทั้งยังต้องรับภาระในค่าธรรมเนียมการโอนและค่าภาษีการซื้อขาย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ประสงค์จะคืนให้แต่เพียงต้นเงินเท่านั้น ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่เป็นธรรม ส่วนค่าเสียหายตามคำขอที่ (๒) ถึง (๔) ที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า ต้องไปเรียกร้องเอาจากนายศุภร์ชัย ไอศุรย์พิศาลศิริ จำเลยที่ ๒ ในคดีแพ่งนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เคยมีนิติสัมพันธ์กับจำเลยที่ ๒ และการที่จำเลยที่ ๒ ร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดนั้นก็ถือเป็นสิทธิของจำเลยในคดีแพ่งที่สามารถทำได้โดยอาศัยอำนาจของกฎหมายในกรณี que เห็นว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดโดยมิชอบ

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การเพิ่มเติมว่า ที่ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ฟ้องคดีมีอาจก้าวล่วงได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากคำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรีและผู้ฟ้องคดีจะอุทธรณ์หรือไม่ ไม่เกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งได้กำหนดวิธีการแก้ไขความเดือดร้อนไว้ในกรณีที่คำพิพากษาของศาลมีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี ฉะนั้นผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีแต่ทะเบียนบ้านเดิมของนายศุภร์ชัย จำเลยที่ ๒ และได้ส่งหมายให้กับนายศุภร์ชัย ตามทะเบียนบ้านเดิมตามวิธีการที่กฎหมายกำหนดแล้ว ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนถูกต้องแล้ว การที่นายศุภร์ชัย ไม่แจ้งหรือส่งหลักฐานการย้ายภูมิลำเนาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบจึงไม่ใช่ความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีหลักฐานใดๆ ที่จะไปคัดค้านคำร้อง ว่า นายศุภร์ชัย ยังคงอาศัยอยู่ ณ ภูมิลำเนาเดิม ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องคัดค้านคำร้องของนายศุภร์ชัย ไม่ว่าจะการขายทอดตลาดจะถูกต้องหรือไม่นั้น เห็นได้ว่าเป็นการกล่าวอ้างโดยปราศจากเหตุผลเพราะบุคคลทั่วไปจะทำคำคัดค้านในเรื่องใดต้องมีพยานหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ซึ่งประเด็นตามคำร้องของนายศุภร์ชัย ซึ่งอ้างว่าไม่ได้รับหมายแจ้งการขายทอดตลาดจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เนื่องจากได้ย้ายภูมิลำเนาแล้ว จึงขอให้ศาลเพิกถอนการขายทอดตลาด

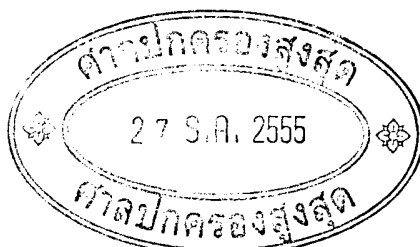
/โดยไม่ได้อ้างว่า...

โดยไม่ได้อ้างว่าการขายทอดตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างไร เมื่อผู้ฟ้องคดียอมรับว่าการขายทอดตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และการส่งหมายบังคับคดีให้แก่นายสุภกรชัย ตามทะเบียนบ้านเดิมของนายสุภกรชัย ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีเหตุใดที่จะคัดค้านข้ออ้างตามคำร้องของ นายสุภกรชัยแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งอายัดที่ดิน พิพาทโดยศาลไม่ได้มีคำสั่งให้อายัดนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้รับผิดชอบในการรักษาไว้ โดยปลอดภยันซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือเอกสารทั้งปวงที่ยึดมาหรือที่ได้ชำระหรือส่งมอบให้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อที่ดินพิพาทในคดีนี้กลับมาอยู่ในความยึดครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เนื่องจากศาลมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องมีหนังสือ แจ้งอายัดที่ดินพิพาทที่ได้ขายทอดตลาดไปโดยศาลไม่ต้องสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งอายัด ซ้ำอีก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับแจ้งคำสั่งศาลให้เพิกถอนการขายทอดตลาดเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๖ และได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับเงินค่าซื้อที่ดินพิพาทคืนเมื่อ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๖ ซึ่งเป็นเวลาที่เหมาะสมแล้ว ระยะเวลามากกว่า ๑ ปี ตามที่ ผู้ฟ้องคดีอ้างไม่ได้เกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ต้องรับผิดชอบในส่วนดอกเบี้ยของต้นเงินค่าซื้อที่ดินพิพาท และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้มี นิติสัมพันธ์กับนายสุภกรชัย นั้น ผู้ฟ้องคดียังมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนในข้อกฎหมาย เพราะนิติสัมพันธ์ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับนายสุภกรชัย เกิดขึ้นแล้วตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดิน พิพาทของนายสุภกรชัย โดยวิธีขายทอดตลาดผ่านทางผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นนิติสัมพันธ์ใน ฐานะผู้ซื้อขาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเพียงตัวแทน ไม่ใช่เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาท และสิทธิในที่ดินพิพาทของผู้ฟ้องคดีถูกระทบเนื่องจากข้ออ้างตามคำร้องของนายสุภกรชัย ผู้ฟ้องคดีจึงมีอำนาจคัดค้านคำร้องของนายสุภกรชัย ทั้งนี้ที่นายสุภกรชัยยื่นคำร้องขอเพิกถอน การขายทอดตลาด

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงข้อเท็จจริง ดังนี้ ผู้ฟ้องคดี ยังมีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรีที่สั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดเนื่องจาก ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาด เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ แต่ผู้ฟ้องคดีได้ทราบคำสั่งศาลเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๖ เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบซึ่งพ้นกำหนดยื่นอุทธรณ์แล้ว อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีได้ ยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ต่อศาลจังหวัดมีนบุรี แต่ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ให้ยกคำร้อง ภายหลังจากที่ศาลจังหวัดมีนบุรีได้มีคำสั่งให้

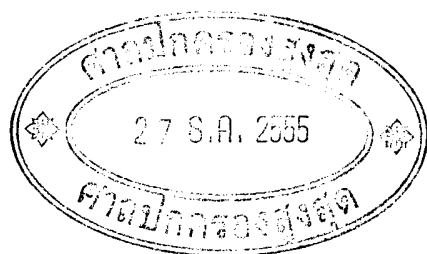
/ยกคำร้อง...

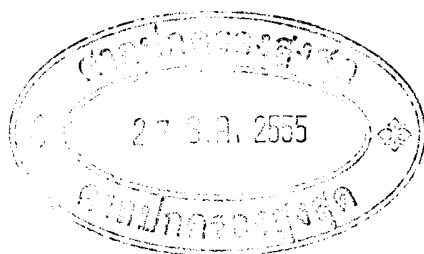
ยกคำร้องแล้วผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ซื้อทรัพย์สินได้ยื่นคำร้องขอไต่สวนการส่งหมายแก่ผู้ซื้อทรัพย์สิน โดยมีขอบด้วยกฎหมายอีกครั้ง แต่ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๖ ให้ยกคำร้อง ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๖ ซึ่งปัจจุบันอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์

ศาลปกครองชั้นต้นไต่สวนนายโกสิน กลิ่นสกุล เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดี จังหวัดสมุทรสาคร เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ ว่า เป็นผู้ขายทอดตลาดที่ดินพิพาท ทำการขายทอดตลาดเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ โดยได้ดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบของกรมบังคับคดี ว่าด้วยการขายทอดตลาดและนโยบายในการขายทอดตลาดของกรมบังคับคดี ประกอบมาตรา ๓๐๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยก่อนขายทอดตลาดได้ส่งประกาศขายทอดตลาดให้ผู้มีส่วนได้เสียและจำเลยทั้งสามในคดีแพ่งทราบตามที่โจทก์แจ้งให้ทราบ ผลการส่งหมายแจ้งประกาศขายทอดตลาดให้จำเลยทั้งสามได้รับแจ้งผลการส่งหมายประกาศขายทอดตลาดของจำเลยทั้งสามในคดีแพ่งเป็นการปิดหมาย การขายทอดตลาดทรัพย์สินในวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ เป็นการขายทอดตลาดครั้งที่ ๒ เนื่องจากในการขายทอดตลาดครั้งแรกเมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๑ ไม่มีผู้สนใจเข้าสู่อราคาและโจทก์แถลงของดการขายทอดตลาดชั่วคราว โดยในการขายทอดตลาดเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ เป็นการขายต่อเนื่องตามคำสั่งศาล ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เข้าประมูลซื้อที่ดินแปลงพิพาทผู้เดียวในราคา ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาทและได้ชำระราคาครบถ้วนในวันดังกล่าว ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินแล้วได้รับหลักฐานจากเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อไปดำเนินการโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินสำหรับที่อยู่ของผู้ฟ้องคดีเป็นที่อยู่ตามที่ปรากฏในสำเนาทะเบียนบ้านและสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างส่งเป็นหลักฐานในการซื้อขาย ดังนั้น การส่งหมายของจำเลยในคดีร้องคัดค้านการขายทอดตลาด จึงเป็นการส่งตามที่อยู่ที่ปรากฏตามหลักฐานสำเนาทะเบียนบ้านและสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ส่วนการส่งหมายแจ้งการเพิกถอนการขายทอดตลาด พยานได้ส่งให้ผู้ฟ้องคดีตามที่อยู่ที่ปรากฏในสำเนาทะเบียนบ้านแต่ไม่อาจส่งได้ เมื่อได้ตรวจสอบจากหลักฐานที่ผู้ซื้อได้ยื่นคำแถลงขอรับหนังสือโอนที่ดินได้แจ้งที่อยู่ เลขที่ ๑๔๙/๒๔๖ หมู่ ๑๓ ตำบลอ้อมน้อย อำเภอกะทู้มแบบจังหวัดสมุทรสาคร และพยานได้ส่งแจ้งไปมีผู้รับแทนในการขายทอดตลาดเป็นการขายตามคำสั่งศาล ดังนั้นการส่งหมายแจ้งประกาศการขายทอดตลาดจึงเป็นการปฏิบัติตามคำสั่งศาลซึ่งเป็นขั้นตอนในการบังคับคดี เจ้าพนักงานบังคับคดีเป็นผู้ปฏิบัติตามระเบียบ

/โดยที่ดิน...

โดยที่ดินแปลงพิพาทยังไม่ได้มีการขายทอดตลาดใหม่ เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังไม่ส่งมอบ ต้นฉบับโฉนดที่ดินพร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้องโดยศาลจังหวัดสมุทรสาครได้นัดให้ผู้ฟ้องคดีมา ศาลเพื่อสอบถามเกี่ยวกับเอกสาร แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของ ศาลอุทธรณ์ และได้สวนนายวิรัตน์ สายลิม เจ้าพนักงานที่ดิน สำนักงานที่ดิน จังหวัดสมุทรสาคร สาขากระทู้แบน เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ ว่า ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ และเลขที่ ๔๑๑๑๐ ตำบลท่าไม้ อำเภอกระทู้แบน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาคร จดทะเบียนซื้อขายตามคำสั่งศาลเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ โดยในการจดทะเบียนซื้อขาย ผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดจะต้องนำประกาศเจ้าพนักงานบังคับคดี หนังสือของ เจ้าพนักงานบังคับคดีที่มีถึงเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรสาคร สาขากระทู้แบนและ โฉนดที่ดินฉบับเจ้าของที่ดินมาแสดง ภายหลังจากตรวจสอบหลักฐานแล้วเจ้าพนักงาน ที่ดินจะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการขายในอัตราร้อยละ ๒ และภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจาก ผู้ซื้อซึ่งได้รับสิทธิจากเจ้าพนักงานบังคับคดีที่ไปเรียกคืนภาษีส่วนนี้ ค่าธรรมเนียมการขาย เรียกเก็บจากราคาประเมิน ส่วนค่าภาษีถ้าเป็นบุคคลธรรมดาเรียกเก็บจากราคาประเมิน แต่ถ้าเป็นนิติบุคคลเรียกเก็บจากราคาซื้อขายจริงหรือราคาสูงสุด และได้สวนนายณรงค์ศักดิ์ ลิ้มปรีดิ์ประสิทธิ์พร สามีมของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๙ ว่า ในการยื่นคำร้องของ จำเลยในคดีแพ่ง คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๙๓/๒๕๓๘ ที่ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งนัดได้สวน คำร้องสำเนาให้โจทก์ ผู้ซื้อทรัพย์สิน เจ้าพนักงานบังคับคดี ในการนำส่งหมายให้แก่ผู้ซื้อทรัพย์สิน ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับหมายนัดได้สวน เนื่องจากมีการส่งหมายไปยังที่อยู่ของผู้ฟ้องคดีตาม บัตรประชาชน คือ เลขที่ ๒๖/๒๙๒ หมู่ที่ ๓ แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร โดยผู้ฟ้องคดีได้ย้ายทะเบียนบ้านมาอยู่ที่ เลขที่ ๒๑/๒๕๙ หมู่ที่ ๑๐ แขวงธรรมศาลา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ที่อยู่ตามบัตรประจำตัวประชาชนของผู้ฟ้องคดีไม่มีผู้อาศัย เกี่ยวกับการยื่นคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดทรัพย์สินของจำเลยในคดีแพ่งซึ่งเป็น เจ้าทรัพย์สินนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบเนื่องจากไม่ได้รับหมายและมาทราบเรื่องเมื่อได้รับหมายจาก เจ้าพนักงานบังคับคดี เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ โดยเจ้าพนักงานบังคับคดีมีหนังสือ ขอให้ผู้ฟ้องคดีนำโฉนดที่ดินไปคืนพร้อมรับเงินคืน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้นำโฉนดที่ดินไปคืนและ ขอรับเงินคืน สำหรับการนำที่ดินที่ซื้อจากการขายทอดตลาดไปขายให้นายสุวิทย์ ประสิทธิ์พันธ์ ตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดิน ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๖ นั้น ภายหลังจากทำสัญญาจะซื้อ จะขายมีการวางเงินมัดจำกันแล้วเมื่อมีเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถ โอนที่ดินให้กับนายสุวิทย์ จึงได้คืนเงินมัดจำ และมีการตกลงด้วยวาจาว่า หากผู้ฟ้องคดี

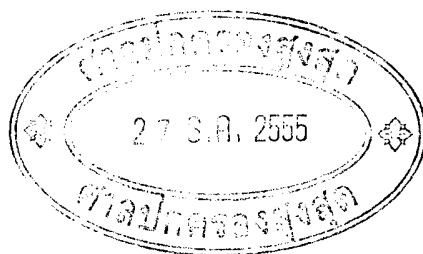

/มีสิทธิในที่ดิน...

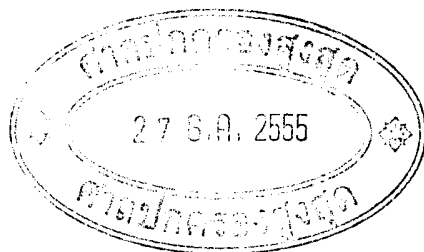
มีสิทธิในที่ดินและนายสุวิทย์ประสงค์จะได้ที่ดินดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจะขายโดยลดราคาให้ และไม่มีการฟ้องร้องหรือเรียกเงินค่าปรับแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีได้ชำระค่าธรรมเนียม ค่าภาษีและ ค่าใช้จ่ายในการรับโอนที่ดินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ได้ดำเนินการขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ในส่วนของค่าธรรมเนียม ค่าภาษี ค่าใช้จ่ายในการรับโอนที่ดิน และค่าจดทะเบียนจำนวน จากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเคยขอเงินภาษีคืนจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง แล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแจ้งว่าจะคืนให้เฉพาะราคาที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีชำระไปจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท ส่วนค่าธรรมเนียม หรือค่าภาษีอื่น ๆ จะต้องไปดำเนินการขอคืนจาก กรมที่ดินหรือกรมสรรพากรเอง และเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรสาคร สาขากระทุ่มแบน ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลว่าการจดทะเบียนรับจำนวนและจดทะเบียนขาย ตามคำสั่งศาล เจ้าหน้าที่ได้เรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมการโอนที่ดินตามมาตรา ๑๐๓ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน โดยชอบแล้ว แม้ต่อมาศาลได้มีคำสั่งเพิกถอน การขายทอดตลาด ตามประมวลกฎหมายที่ดินไม่มีบทบัญญัติกำหนดให้ต้องคืนเงิน ค่าธรรมเนียมการโอนที่ดินแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิขอเงินค่าธรรมเนียมคืน และอธิบดีกรมสรรพากรได้ชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลว่า เมื่อศาลได้มีคำพิพากษา ถึงที่สุดให้เพิกถอนการขายทอดตลาดเป็นเหตุให้ผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่ายไว้ในขณะที่ จดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ไม่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีต่อไป ผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย สามารถยื่นคำร้องขอคืนเงินภาษีอากรตามแบบที่อธิบดีกรมสรรพากรกำหนด หรืออธิบดี กรมสรรพากรเห็นสมควรจะสั่งให้คืนเงินภาษีอากรโดยไม่ต้องยื่นคำร้องก็ได้ พร้อมทั้งยื่น หลักฐานใบเสร็จรับเงินของสำนักงานที่ดินที่แสดงว่าได้ชำระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาไว้ คำพิพากษาถึงที่สุดของศาลให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินและหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้อง กับประเด็นที่ขอคืน ภายใน ๓ ปี นับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงาน บังคับคดีจังหวัดสมุทรสาคร ได้ส่งหมายแจ้งประกาศขายทอดตลาดให้แก่จำเลยทั้งสาม ในคดีแพ่งตามสำเนาทะเบียนบ้านที่บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ไทยเม็กซ์ จำกัด (มหาชน) โจทก์ ได้อ้างส่งศาลโดยที่มีได้มีการตรวจสอบความถูกต้องทางทะเบียนก่อนว่าที่อยู่ของนาย สุภกรชัย ไอลุรีย์พิศาลศิริ จำเลยที่ ๒ เป็นที่อยู่ปัจจุบันของจำเลยที่ ๒ หรือไม่ และที่อยู่ ของจำเลยที่ ๒ ตามที่โจทก์ได้อ้างส่งศาล เป็นเอกสารที่ได้จัดทำขึ้นก่อนที่จะมีการส่งหมายแจ้ง ประกาศขายทอดตลาดให้แก่จำเลยที่ ๒ เป็นเวลานานถึง ๔ ปีเศษ เจ้าพนักงานบังคับคดีผู้มีหน้าที่ ส่งหมายแจ้งประกาศขายทอดตลาดควรจะต้องตรวจสอบที่อยู่ทางทะเบียนของจำเลยที่ ๒

/อีกครึ่ง...

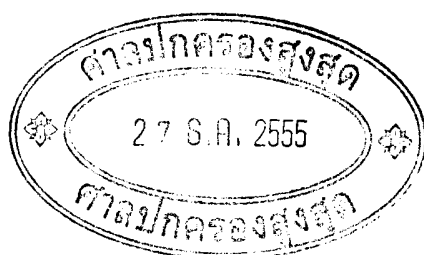

อีกครั้ง โดยให้โจทก์ยืนยันที่อยู่ของจำเลยที่ ๒ เพื่อให้กรมประมงชี้ตัวจำเลยที่ ๒ มีภูมิลำเนาอยู่ ณ ที่ใด ซึ่งจะทำให้การส่งหมายแจ้งประกาศขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีซึ่งเป็นเอกสารที่มีความสำคัญและมีผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของจำเลยที่ ๒ เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย การที่เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรสาคร ไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบที่อยู่ทางทะเบียนของจำเลยที่ ๒ ก่อน แต่ได้ส่งหมายแจ้งประกาศขายทอดตลาดไปยังที่อยู่เดิมของจำเลยที่ ๒ ทั้งที่จำเลยที่ ๒ ได้แจ้งย้ายภูมิลำเนาแล้ว การส่งหมายแจ้งประกาศขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๐๖ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เมื่อศาลจังหวัดมีบุรีมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดทรัพย์ดังกล่าว เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้ซื้อทรัพย์จากการขายทอดตลาดได้รับความเสียหาย ดังนั้น การกระทำของเจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงเป็นการประมาทเลินเล่อ ละเลยไม่เอาใจใส่ในการปฏิบัติหน้าที่อันเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ตั้งแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าซื้อทรัพย์ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรสาคร สังกัดจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามนัยมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และโดยที่มาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่งจะมีได้เพียงใดให้คำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมในแต่ละกรณีเป็นเกณฑ์ โดยมีต้องให้ใช้เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้ คดีนี้ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระเงินค่าซื้อทรัพย์จากการขายทอดตลาดจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันฟ้องเป็นเงินจำนวน ๑,๐๑๐,๙๓๗ บาท รวมเป็นเงินค่าเสียหายจำนวน ๗,๔๘๐,๙๓๗ บาท นั้น เห็นว่า ภายหลังจากที่ศาลจังหวัดมีบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ และเลขที่ ๔๑๑๑๐ ตำบลท่าไม้ อำเภอกะทู้ม่วน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาครแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ยธ. ๐๕๑๘.๐๕/(๐๔) ๒๔๔๖๓ แจ้งคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับเงินค่าซื้อทรัพย์พร้อมส่งเอกสารคืน ในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๔

/พฤศจิกายน...

พฤศจิกายน ๒๕๔๖ แต่มิได้ดำเนินการขอรับเงินค่าซื้อทรัพย์สินพร้อมส่งเอกสารคืนแต่อย่างใด เมื่อผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินค่าซื้อทรัพย์สินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท คืนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยมีเงื่อนไขให้ผู้ฟ้องคดีต้องนำเอกสารโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับคืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ อันเป็นสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีมีอยู่ก่อนฟ้องคดีแล้ว ศาลจึงไม่จำเป็นต้องกำหนดค่าบังคับในส่วนนี้ แต่ในส่วนของดอกเบี้ยของต้นเงินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท นั้น โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับเงินค่าซื้อทรัพย์สินตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ แต่ผู้ฟ้องคดีเป็นฝ่ายที่ไม่ดำเนินการขอรับเงินค่าซื้อทรัพย์สิน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจเรียกดอกเบี้ยของเงินต้นจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ได้ เมื่อศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องชำระดอกเบี้ยของเงินค่าซื้อทรัพย์สินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าซื้อทรัพย์สินดังกล่าว อันถือเป็นวันละเมิดตามมาตรา ๒๐๖ ประกอบมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จนถึงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระเงินค่าธรรมเนียม ค่าภาษี และค่าใช้จ่ายในการรับโอนที่ดินเป็นจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันฟ้องเป็นจำนวนเงิน ๓๑,๒๕๐ บาท รวมเป็นเงินค่าเสียหายจำนวน ๒๓๑,๒๕๐ บาท นั้น เมื่อเจ้าหน้าที่ได้เรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมการโอนที่ดินตามมาตรา ๑๐๓ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน โดยชอบแล้ว แม้ต่อมาศาลได้มีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดก็ไม่มีบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายที่ดินที่กำหนดให้ต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการโอนที่ดิน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิขอเงินค่าธรรมเนียมจำนวน ๖๔,๓๕๐ บาท คืน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบชำระเงินค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๖๔,๓๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของเงินค่าธรรมเนียมจำนวน ๖๔,๓๕๐ บาท นับแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ อันเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีชำระเงินจำนวนดังกล่าว สำหรับภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจำนวน ๘๐,๓๕๐ บาท นั้น เมื่อศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้เพิกถอนการขายทอดตลาดแล้ว ผู้ฟ้องคดีสามารถขอคืนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาที่ชำระไปแล้วได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเสียหายในส่วนนี้ แต่การที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเงินจำนวนดังกล่าวไปเพราะเจ้าพนักงานบังคับคดีกระทำละเมิด ผู้ฟ้องคดีย่อมได้รับความเสียหายเพราะไม่อาจนำเงินจำนวนดังกล่าวไปแสวงหาประโยชน์ได้

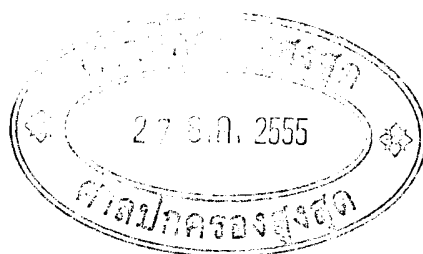
/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบใช้ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจำนวน ๘๐,๓๕๐ บาท นับแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ อันเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีชำระเงินจำนวนดังกล่าว จนถึงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ สำหรับที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระเงินค่าเสียหายประโยชน์ในการไม่ได้รับราคาทรัพย์สินซึ่งสามารถขายให้บุคคลภายนอกเป็นเงิน ๑๒,๕๓๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่าค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นค่าเสียหายที่เกิดจากการคาดหมายของผู้ฟ้องคดี มิใช่ความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงเพราะไม่มีการซื้อขายที่ดินดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระเงินในส่วนนี้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระเงินค่าปรับเนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถโอนที่ดินให้แก่ผู้จะซื้อได้เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่าเมื่อศาลจังหวัดมีบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้คืนเงินมัดจำให้กับนายสุวิทย์ ประสิทธิ์พันธ์ ผู้จะซื้อ โดยไม่มีการเรียกเงินค่าปรับแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเสียหายในส่วนนี้ สำหรับคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความในอัตราสูงแทนผู้ฟ้องคดีนั้น โดยที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีบทบัญญัติให้ศาลสั่งให้คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชดใช้ค่าธรรมเนียมศาลและค่าทนายความแทนคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้น จึงไม่อาจกำหนดค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความให้ตามคำขอได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระดอกเบี้ยของต้นเงินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และชำระเงินค่าธรรมเนียมจำนวน ๖๔,๓๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดีกับชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของเงินภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจำนวน ๘๐,๓๕๐ บาท นับแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีตามส่วนของการชนะคดี

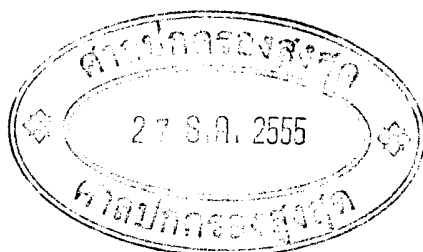
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ว่า ศาลปกครองชั้นต้นยังมีได้วินิจฉัยในประเด็นอำนาจในการรับคดีไว้พิจารณา ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างในคำให้การว่าการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้เป็นผู้ออกคำสั่งทางปกครองหรือกระทำการทางปกครองอันมีผลกระทบโดยตรงหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดี

จึงไม่มีอำนาจ...

จึงไม่มีอำนาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต่อศาลปกครองแต่อย่างใด ทั้งข้อเท็จจริงในคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างก็เป็นผลสืบเนื่องจากการที่ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาททั้งสองแปลงซึ่งผู้ฟ้องคดีประมุขได้ โดยอาศัยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองย่อมอยู่ในอำนาจการควบคุมตรวจสอบของศาลยุติธรรมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับหมายแจ้งวันนัดไต่สวนคำร้องดังกล่าว ก็มีใช้ความผิดพลาดหรือประมาทเลินเล่อของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ประการใด เพราะผู้ฟ้องคดีไม่ได้แจ้งการย้ายภูมิลำเนาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ จึงถือเป็นความบกพร่องของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นเอง ขอให้ศาลปกครองสูงสุดกลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นยกฟ้องของผู้ฟ้องคดี

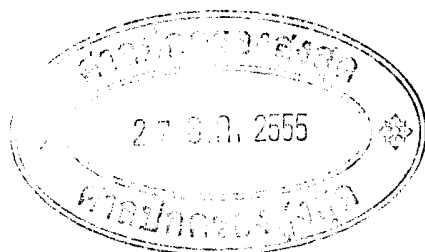
ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์และแก้ไขเพิ่มเติมคำอุทธรณ์ว่า การกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดี ไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในกรณีไม่ตรวจสอบภูมิลำเนาของจำเลยที่ ๒ ในคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ก่อนมีหมายแจ้งวันนัดขายทอดตลาดเท่านั้น แต่รวมไปถึงการไม่ยอมเข้าคัดค้านการร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดของจำเลยที่ ๒ ต่อศาลจังหวัดมีนบุรีด้วย เพราะการยื่นคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดนั้นเป็นไปตามนัยมาตรา ๓๐๙ ทวิ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ส่วนกรณีของการที่ไม่ได้มีหมายแจ้งวันนัดขายทอดตลาดไปยังภูมิลำเนาของผู้มีส่วนได้เสียนั้น ไม่มีเหตุให้มีการเพิกถอนการขายทอดตลาดแต่อย่างใด เพราะมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กำหนดให้เจ้าพนักงานบังคับคดีแจ้งให้ทราบซึ่งคำสั่งของศาลและวันขายทอดตลาดแก่บรรดาบุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีแก่ทรัพย์สินที่จะขายทอดตลาดซึ่งทราบได้ตามทะเบียนหรือโดยประการอื่น จึงแสดงให้เห็นว่าบทบัญญัตินี้ได้บังคับเด็ดขาดว่าการแจ้งผู้มีส่วนได้เสียในการขายทอดตลาดต้องมีหมายแจ้งไปยังภูมิลำเนาตามทะเบียนเสมอไป โดยหากมีพฤติการณ์ที่เห็นได้ว่าจำเลยที่ ๒ ทราบถึงกำหนดการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทก็เพียงพอที่จะทำให้การแจ้งกำหนดวันขายทอดตลาดของผู้ถูกฟ้องคดีชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากในคดีแพ่งของศาลจังหวัดมีนบุรีดังกล่าว ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ รับทราบกำหนดขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว เพียงแต่จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยเป็นผู้ถือหุ้นและกรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยที่ ๑ นอกจากนี้จำเลยที่ ๒ ยังเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกับจำเลยที่ ๓

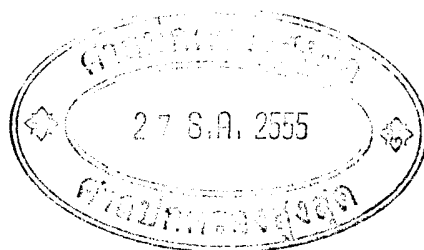
/และจำเลยที่ ๔...

และจำเลยที่ ๔ โดยตามหลักฐานแบบรับรองรายการทะเบียนราษฎร ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๔๐ จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ เป็นบุตรของ นายคุณลิม นางชิวกิ่ง ดังนั้นจึงไม่น่าจะเป็นไปได้ที่หากจำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ ทราบถึงกำหนดการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทจะไม่แจ้งให้จำเลยที่ ๒ ทราบและโดยเฉพาะการที่จำเลยที่ ๒ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของจำเลยที่ ๑ จึงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าจำเลยที่ ๒ จักไม่ทราบว่ามีการประกาศขายทอดตลาดดังกล่าว ซึ่งจากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงเชื่อได้ว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าคัดค้านการร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดต่อศาลจังหวัดมีนบุรี และนำพยานหลักฐานเข้าหักล้างพยานของผู้ร้องขอให้เพิกถอนแล้วได้ความว่า จำเลยที่ ๒ ได้ทราบกำหนดการขายทอดตลาดแล้ว แม้การส่งหมายแจ้งกำหนดนัดจะไม่ได้ส่งยังภูมิลำเนาตามทะเบียนราษฎรก็ตาม แต่ก็ต้องถือได้ว่าจำเลยที่ ๒ อาจรับทราบการประกาศขายทอดตลาดด้วยประการอื่นใดตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งอาจมีผลให้ศาลจังหวัดมีนบุรีเรียกคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดดังกล่าว ดังนั้น การกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีคือการไม่ยื่นคำคัดค้านคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาด หากใช่เป็นการไม่มีหมายแจ้งกำหนดการขายทอดตลาดไปยังภูมิลำเนาของจำเลยที่ ๒ แต่ประการใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า สิทธิเรียกให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่งจะมีได้เพียงใดให้คำนึงถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรมในแต่ละกรณีเป็นเกณฑ์ โดยมีต้องให้ใช้เต็มจำนวนของความเสียหายก็ได้ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบมาตรา ๘๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงเป็นหน้าที่ของศาลที่จะกำหนดความเสียหายให้แก่ประชาชนผู้ถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิด เพราะการที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดค่าเสียหายเพียงดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินจนถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับคืนนั้น เป็นกรณีที่ไม่ชอบด้วยเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ เพราะหลักการพื้นฐานของการบัญญัติกฎหมายดังกล่าวก็เพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ

/ของประชาชน...

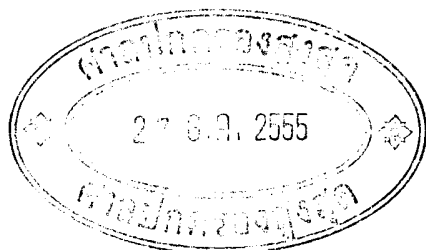

ของประชาชนไม่ได้มีหลักการพื้นฐานมาจากการควบคุมฝ่ายปกครอง ดังนั้น เมื่อได้
 ความว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิดต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชน ผู้ถูกกระทำละเมิดย่อม
 มีสิทธิได้รับการเยียวยาจากรัฐ ซึ่งก่อนหน้าที่จะมีการจัดตั้งศาลปกครองก็มีศาลยุติธรรมทำ
 หน้าที่เยียวยาความเสียหายดังกล่าวให้แก่ผู้ถูกกระทำละเมิดด้วยการสั่งและกำหนด
 วิธีการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการเยียวยาต่อไป แต่เมื่อมีการจัดตั้งศาลปกครอง
 ให้เป็นศาลที่มีอำนาจดำเนินการเยียวยาความเดือดร้อน ประชาชนควรได้รับการคุ้มครอง
 สิทธิเสรีภาพมากกว่าศาลยุติธรรม โดยการได้รับเพียงดอกเบี้ยคืนจากต้นเงินที่ตนเอง
 ได้ชำระไปไม่ใช่เป็นการเยียวยาความเสียหายแต่ประการใด เพราะหากผู้ฟ้องคดีไม่นำเงิน
 ไปชำระราคาที่ดินพิพาทให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี ก็สามารถนำเงินไปออกดอกผลทางอื่นได้ ทั้งนี้
 ตามหลักกฎหมายว่าด้วยการละเมิดไม่ว่าจะเป็นไปตามหลักกฎหมายเอกชน
 มาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือตามกฎหมายมหาชนตาม
 พระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้วางหลักเกณฑ์
 การกำหนดค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดว่า ให้เป็นหน้าที่ของศาลวินิจฉัยตามสมควร
 แก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของศาลที่จะกำหนด
 ค่าสินไหมทดแทนในกรณีละเมิดตามฟ้องให้แก่ผู้ฟ้องคดี และเป็นไปไม่ได้ที่หากมีการ
 กระทำละเมิดแล้วไม่มีความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีได้นำพยานหลักฐานเข้าแสดงให้เป็นประจักษ์
 แล้วว่า ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินพิพาทมาเพื่อเก็งกำไร ที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าที่
 ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระเงินค่าเสียหายประโยชน์ในการไม่ได้รับราคาทรัพย์สิน
 ซึ่งสามารถขายให้บุคคลภายนอกเป็นเงิน ๑๒,๕๓๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าเสียหายที่เกิด
 จากการคาดหมายของผู้ฟ้องคดี มิใช่เป็นค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง เป็นการคลาดเคลื่อน
 ต่อหลักการวินิจฉัยพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงทั่วไปที่วิญญูชนพึงกระทำ เพราะไม่มี
 ทางเป็นไปได้ที่บุคคลซื้อที่ดินเพื่อเก็งกำไร ซื้อที่ดินมาราคาไหน ขายไปราคาดนั้น
 โดยไม่ได้มุ่งหวังกำไร ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีคืนเงินค่ามัดจำให้นายสุวิทย์ ประสิทธิ์พันธ์
 ผู้จะซื้อที่ดินไปแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าหากผู้ฟ้องคดีได้ที่ดินคืนมาจะขายที่ดินออกไป
 ในราคาที่ประมูลซื้อมาจากการขายทอดตลาด โดยการวินิจฉัยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี
 ควรนำราคาที่ดินที่แท้จริงในขณะที่ผู้ฟ้องคดีซื้อทรัพย์สินเป็นราคาตั้งแล้วหักด้วยเงินที่
 ผู้ฟ้องคดีต้องชำระจากการประมูลขายทอดตลาด ซึ่งผลกำไรที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า
 จะได้รับจำนวน ๑๒,๕๓๐,๐๐๐ บาท ไม่ได้เป็นราคาที่เกินสมควรแต่อย่างใด
 เพราะตามรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการขายทอดตลาด ฉบับลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๕

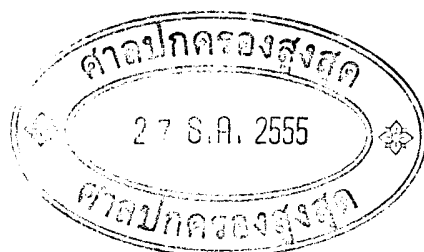
/ของผู้ถูกฟ้องคดี...

ของผู้ถูกฟ้องคดีถึงผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดมีนบุรี ระบุว่า เมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๐ เจ้าพนักงานที่ดินได้ประเมินราคาที่ดินพิพาทไว้ ๘,๐๘๗,๕๐๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีประมูลที่ดินจากการขายทอดตลาดได้ในวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นระยะเวลาภายหลังจากการประเมินเกือบ ๖ ปีเศษ แม้จะไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าในวันดังกล่าวที่ดินพิพาทมีราคาประเมินเท่าใด แต่ก็พออนุมานได้ว่าต้องมีราคาสูงกว่า ๘,๐๘๗,๕๐๐ บาท อย่างแน่นอน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีประมูลที่ดินพิพาทได้ในราคา ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท ก็ต้องมีกำไรอย่างน้อย ๑,๖๑๗,๕๐๐ บาท อย่างไรก็ตาม ราคาดังกล่าวเป็นราคาประเมินของผู้ถูกฟ้องคดีเองแต่เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าภายหลังจากผู้ฟ้องคดีรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินแล้ว นายสุวิทย์ ประสิทธิ์พันธ์ ได้ยินยอมซื้อที่ดินจากผู้ฟ้องคดี ๑๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีก็ไม่ได้มีข้อโต้แย้งเป็นอย่างอื่น ดังนั้น ยอมรับฟังได้ว่าในขณะที่ผู้ฟ้องคดีประมูลซื้อที่ดินแปลงพิพาท ที่ดินดังกล่าวมีราคาตลาด ๑๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น หากผู้ฟ้องคดีไม่ได้กรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทคืนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๒,๕๓๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ในส่วนของดอกเบี้ยของต้นเงินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท นั้น โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับเงินค่าซื้อทรัพย์สินตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการขอรับเงินค่าซื้อทรัพย์สิน ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจเรียกดอกเบี้ยของต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ เป็นต้นไป ดังนั้น เมื่อศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องชำระดอกเบี้ยของเงินค่าซื้อทรัพย์สินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ให้แก่ผู้ฟ้องคดีนับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าซื้อทรัพย์สินดังกล่าว อันถือเป็นวันละเมิดตามมาตรา ๒๐๖ ประกอบมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จนถึงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเมื่อได้ความว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีหน้าที่ต้องคืนเงินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องนำเงินไปส่งมอบให้แก่ผู้ฟ้องคดี ไม่ใช่มีหนังสือให้ไปรับเงินคืน เพราะผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้ได้บังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีก็โต้แย้งและแสดงเจตนามาโดยตลอดว่าประสงค์จะได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาท ไม่ต้องการเงินคืน จึงไม่มีความจำเป็นต้องรับเงินคืน เพราะหากผู้ฟ้องคดียินยอมไปรับเงินคืนจึงเท่ากับว่าผู้ฟ้องคดียอมรับหรือยอมให้สัตยาบันว่า

/การกระทำ...

การกระทำของเจ้าพนักงานบังคับคดีที่ไม่ยอมไปคัดค้านการเพิกถอนการขายทอดตลาดเป็นเรื่องถูกต้อง ดังนั้น กรณีนี้จึงเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องชวนชววยส่งมอบเงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเอง แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดียืนยันว่าได้แสดงเจตนาคืนเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ แต่ยังคงครอบครองเงินจำนวนดังกล่าวอยู่ ก็แสดงว่าเงินจำนวนดังกล่าวเป็นของผู้ฟ้องคดีนับแต่วันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าของทรัพย์สินประชาชนย่อมมีสิทธิได้รับดอกผลจนกว่าผู้ฟ้องคดีจักได้รับมอบทรัพย์สินประชาชนดังกล่าวคืน ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันที่ส่งมอบเงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีบทบัญญัติให้ศาลสั่งให้คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชดใช้ค่าธรรมเนียมศาลและค่าทนายความแทนคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง จึงไม่อาจกำหนดค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความให้ตามคำขอได้ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าหลักการพื้นฐานในการจัดตั้งศาลปกครองเพื่อตัดสินกรณีพิพาทที่หน่วยงานทางปกครองทำความเสียหายให้แก่ราษฎรก็คือการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าเหตุที่ผู้ฟ้องคดีต้องนำคดีนี้มาฟ้องก็เพราะถูกเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองกระทำละเมิด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ควรต้องเสียค่าใช้จ่ายใดทั้งสิ้น เมื่อปรากฏว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นการละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองก็ต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี หรือมิฉะนั้นก็ไม่ควรเรียกเก็บค่าฤชาธรรมเนียมจากประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งกลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระเงินค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดแก่ผู้ฟ้องคดี ดังนี้ ๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองคืนเงินจากการซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันส่งมอบเงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระค่าภาษี ค่าฤชาธรรมเนียมต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีต้องเสียไปในการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาท จำนวน ๑๔๔,๘๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะชำระเสร็จสิ้น ๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดที่ผู้ฟ้องคดีเสียประโยชน์ในการไม่ได้รับราคาที่ดินซึ่งสามารถขายให้บุคคลภายนอกจำนวน ๑๒,๕๓๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จและ ๔. ให้

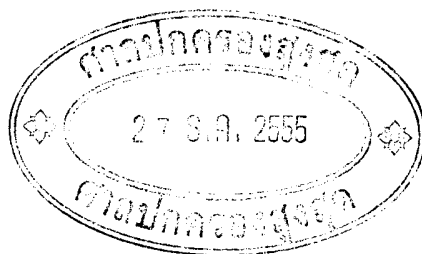

/ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง...

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนผู้ฟ้องคดีทั้งสองชั้นศาล รวมเป็นค่าเสียหายที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องใช้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๑๙,๑๔๔,๘๓๐ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินค่าที่ดินและค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนรวมจำนวน ๖,๖๑๔,๘๓๐ บาท นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๒,๕๓๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีต้องยื่นคำคัดค้านคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาด การที่เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรสาคร ได้รายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการขายทอดตลาด ถือเป็นการนำเสนอข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายต่อศาลเพื่อหักล้างคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ทำคำคัดค้านคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาด จึงมิใช่เหตุละเมิดผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินพิพาทมาเพื่อเก็งกำไร ค่าเสียหายจากการที่ถูกเพิกถอนการขายทอดตลาด ควรนำราคาที่ดินที่แท้จริงในขณะที่ผู้ฟ้องคดีซื้อทรัพย์สินหักด้วยเงินที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระจากการประมูลขายทอดตลาด ซึ่งถือเป็นผลกำไรและนับเป็นความเสียหายของผู้ฟ้องคดี นั้น ค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ต้องเป็นค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจริง และพิสูจน์ถึงสาเหตุและผลเสียหายได้ มิใช่เกิดจากการคาดหวังของผู้เสียหายเอง และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันที่ส่งมอบเงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น เมื่อศาลมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาด คู่สัญญาซื้อขายย่อมกลับสู่สถานะเดิม เจ้าพนักงานบังคับคดีมีหน้าที่คืนเงินค่าซื้อทรัพย์สินแก่ผู้ซื้อ และผู้ซื้อก็ต้องส่งมอบทรัพย์สินและเอกสารคืนเจ้าพนักงานบังคับคดี โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิขอรับเงินคืนได้ตั้งแต่ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาด แต่ผู้ฟ้องคดีกลับรับว่า เหตุที่ผู้ฟ้องคดีไม่ไปรับเงินค่าซื้อทรัพย์สินคืนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะผู้ฟ้องคดีไม่ต้องการเงินคืน ดังนั้น ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่รับเงินคืนจึงไม่ใช่ความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เพราะมิใช่ผลจากการกระทำละเมิดแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นเรื่องที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องชวนขายส่งมอบเงินคืนผู้ฟ้องคดีเอง และสามารถนำเงินไปวางทรัพย์สินได้นั้นเป็นความเข้าใจผิดของผู้ฟ้องคดี

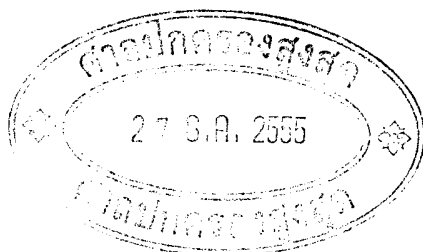
/เพราะผู้ฟ้องคดี...

เพราะผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้อยู่ในฐานะเจ้าหนี้ ลูกหนี้ การซื้อขายทอดตลาดได้ถูกยกเลิกเพิกถอนแล้ว คงมีเพียงหน้าที่ค้ำประกันสินต่อกัน ไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นลูกหนี้ต้องชวชนวายส่งมอบเงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือนำเงินไปวางทรัพย์ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการขายทอดตลาดที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ และที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๑๐ ตำบลท่าไม้ อำเภอกระทุ่มแบน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาคร โดยไม่แจ้งกำหนดวันนัดขายทอดตลาดให้แก่ลูกหนี้ตามคำพิพากษา ทราบโดยชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามวิสัยของเจ้าพนักงานบังคับคดี เมื่อลูกหนี้ตามคำพิพากษายื่นคำร้องขอให้ศาลเพิกถอนการขายทอดตลาดแล้วก็ไม่ดำเนินการคัดค้าน แสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยอมรับว่าตนเองผิดพลาดที่ไม่แจ้งกำหนดวันนัดขายทอดตลาดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาทราบโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือมิฉะนั้นก็เป็นการจงใจละเว้นไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดให้ปฏิบัติ เนื่องจากการคัดค้านการเพิกถอนการขายทอดตลาดเป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดีแต่ ละเลยไม่ปฏิบัติ เพราะว่าหากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำร้องคัดค้านคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดต่อศาลจังหวัดมีนบุรี และแสดงเหตุผลตามกฎหมายว่าผู้ร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดได้ทราบหรือควรได้ทราบถึงวันกำหนดวันนัดขายทอดตลาดโดยชอบแล้ว ศาลจังหวัดมีนบุรีอาจยกคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดหรือมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นก็ได้ นอกจากนี้การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่าได้คัดค้านคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดโดยรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการขายทอดตลาดให้ศาลจังหวัดมีนบุรี ทราบนั้นเป็นการอ้างข้อเท็จจริงที่ขัดกับกฎหมายหรือคำสั่งศาลเป็นอย่างยิ่ง เพราะไม่มีกฎหมายใดโดยเฉพาะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งที่กำหนดอำนาจหน้าที่ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีสามารถคัดค้านคำร้องเป็นหนังสือโดยรวมข้อเท็จจริง เสนอศาลแทนการเข้าไปคัดค้านในคดีได้หรือสามารถที่จะไม่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งศาล ได้โดยเสนอรายงานเป็นหนังสือแทน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้เข้าคัดค้านคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดในวันดังกล่าวจึงมีความผิด โดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๗๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ที่กำหนดให้เจ้าพนักงานบังคับคดีเป็นผู้รับผิดชอบในการรักษาไว้โดยปลอดภัยซึ่งเงินและทรัพย์สินหรือเอกสารทั้งปวงที่ยึดมา หรือที่ได้ชำระหรือส่งมอบให้แก่เจ้าพนักงานตามหมายบังคับคดี และไม่ปฏิบัติตาม

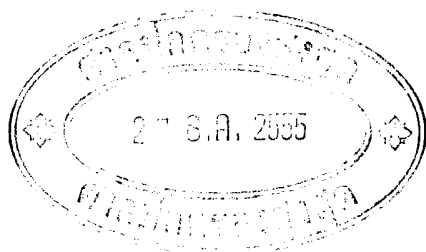
/คำสั่งศาล...

คำสั่งศาลทั้ง ๆ ที่เจ้าพนักงานบังคับคดีมีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งศาล ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย อีกทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่าการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับหมายแจ้งวันนัดไต่สวนคำร้องดังกล่าวมิใช่ความผิดพลาดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง นั้น ไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้รับหมายแจ้งวันนัดไต่สวนจากศาลจังหวัดมีนบุรีหรือไม่ก็ตาม หรือไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้เข้าไปคัดค้านการไต่สวนคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดด้วยหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่เกี่ยวกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานบังคับคดีผู้มีหน้าที่จะต้องรักษาทรัพย์หรือรักษาประโยชน์ในทรัพย์สินที่จะขายให้กับผู้ซื้อทรัพย์จากการขายทอดตลาด เพราะการไต่สวนคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดของศาลจังหวัดมีนบุรีดังกล่าวนั้น จำเลยผู้ร้องอ้างว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีขายทอดตลาดโดยมิชอบ ดังนั้น ผู้ที่จะต้องคัดค้านคำร้องดังกล่าวโดยตรงคือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิใช่ผู้ซื้อทรัพย์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกและกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับหมายแจ้งวันนัดไต่สวนคำร้องก็มีใช่ความผิดพลาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะผู้ฟ้องคดีไม่ได้แจ้งการย้ายภูมิลำเนาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ จึงเป็นความบกพร่องของผู้ฟ้องคดีเองนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าใจข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อน เนื่องจากก่อนมีการตกลงขายทอดตลาดก็ดีหรือในขณะที่ผู้ฟ้องคดีทำการซื้อขายทอดตลาดก็ดี ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งที่อยู่ตามที่อยู่จริงแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตลอดมา และการส่งหนังสือในระยะแรกก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะมีหนังสือแจ้งผลคำสั่งศาลเรื่องการเพิกถอนการขายทอดตลาด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็แจ้งหนังสือถึงผู้ฟ้องคดีตามที่อยู่จริงมาโดยตลอด

ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้คู่กรณีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ดังนี้ สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรสาคร สาขากระทุ่มแบนชี้แจงว่าโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ (ปัจจุบันเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๒๗๙) ตำบลท่าไม้ อำเภอกระทุ่มแบน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาคร เนื้อที่ ๖๗ ตารางวา ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึงพ.ศ. ๒๕๔๖ ราคาประเมินตารางวาละ ๒๒,๐๐๐ บาท ราคาประเมินรวม ๑,๔๗๔,๐๐๐ บาท ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ และพ.ศ. ๒๕๕๐ ราคาประเมินตารางวาละ ๒๕,๐๐๐ บาท ราคาประเมินรวม ๑,๖๗๕,๐๐๐ บาท โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๑๐ (ปัจจุบันเป็นโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๒๘๐) ตำบลท่าไม้ อำเภอกระทุ่มแบน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาคร เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๘๐ ตารางวา ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึงพ.ศ. ๒๕๔๖ และพ.ศ. ๒๕๔๙ ราคาประเมินตารางวาละ ๓,๐๐๐ บาท ราคาประเมินรวม ๑,๗๔๐,๐๐๐ บาท ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ราคาประเมินตารางวาละ ๑๖,๒๐๐ บาท ราคาประเมินรวม ๙,๓๙๖,๐๐๐ บาท

/และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

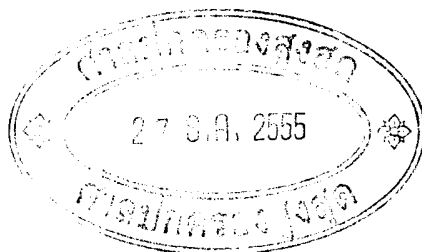

และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งแจ้งว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรีที่ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดีที่ขอพิจารณาคดีใหม่ กรณีศาลมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๑๐ ตำบลท่าไม้ อำเภอกระทุ่มแบน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาคร ในคดีแพ่งของศาลจังหวัดมีนบุรี คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ระหว่าง บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ไทยเม็กซ์ จำกัด (มหาชน) โจทก์ บริษัท ศิริพินิจเรียลเอสเตท จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๔ คน จำเลย ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ซื้อที่ดินดังกล่าวได้จากการขายทอดตลาด และศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๖๖๖๓/๒๕๔๙ พิพากษายืนตามคำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรี คดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว เนื่องจากไม่ปรากฏว่ามีคู่ความฝ่ายใดยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในระยะเวลาฎีกา

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณา โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

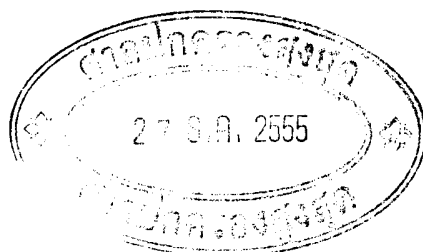
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดที่ดินของเจ้าพนักงานบังคับคดีในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ตามประกาศเจ้าพนักงานบังคับคดีสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรสาคร เรื่อง ขายทอดตลาดที่ดิน ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ ในคดีแพ่งของศาลจังหวัดมีนบุรี คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ระหว่างบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ไทยเม็กซ์ จำกัด (มหาชน) โจทก์กับบริษัท ศิริพินิจเรียลเอสเตท จำกัด ที่ ๑ นายศุภกรชัย ไอสุรย์พิศาลศิริ ที่ ๒ นายสนั่น ไอสุรย์พิศาลศิริ ที่ ๓ และนายทวี ไอสุรย์พิศาลศิริ ที่ ๔ จำเลย โดยที่ดินที่ทำกรขายทอดตลาดตามหมายบังคับคดีของศาลในคดีกล่าวจำนวนสองแปลง ได้แก่ ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ เนื้อที่ ๖๗ ตารางวา และที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๑๐ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๘๐ ตารางวา ตั้งอยู่ที่ ตำบลท่าไม้ อำเภอกระทุ่มแบน (ตลาดใหม่) จังหวัดสมุทรสาคร ราคาประเมินรวมโดยเจ้าพนักงานบังคับคดีจำนวน ๘,๐๘๗,๕๐๐ บาท แบ่งเป็นที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ ราคา ๘๓๗,๕๐๐ บาท และที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๑๐ ราคา ๗,๒๕๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ชนะการประมูลการขายทอดตลาดเมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ในราคา ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท โดยแบ่งเป็นราคาที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๙ จำนวน ๖๗๐,๐๐๐ บาท และราคาที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๑๐ จำนวน ๕,๘๐๐,๐๐๐ บาท และได้ชำระราคาครบถ้วนในวันดังกล่าว โดยได้จดทะเบียนกรรมสิทธิ์ที่ดินทั้งสองแปลงให้แก่ผู้ฟ้องคดี

/เมื่อวันที่ ๓...

เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ ต่อมาวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ยธ. ๐๕๑๘.๐๕/(๐๔)๒๔๔๖๓ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ศาลจังหวัดมีนบุรีได้มีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๑๐๘ และเลขที่ ๔๑๑๑๐ จึงให้ผู้ฟ้องคดีมารับเงินค่าซื้อทรัพย์สินพร้อมส่งเอกสารคืนภายในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ เนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ จำเลยทั้งสี่ในคดีแพ่งได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาด โดยอ้างว่า เจ้าพนักงานบังคับคดีมิได้มีหมายแจ้งการขายทอดตลาดให้จำเลยทั้งสี่ทราบและขายในราคาต่ำเกินสมควร ซึ่งศาลจังหวัดมีนบุรีได้มีคำสั่งนัดไต่สวนคำร้องในวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ และมีหมายแจ้งกำหนดนัดไต่สวนให้โจทก์ ผู้ซื้อทรัพย์สิน และเจ้าพนักงานบังคับคดีทราบ โดยหากประสงค์จะคัดค้านให้คัดค้านภายในวันนัด มิฉะนั้นถือว่าไม่คัดค้าน แต่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดไม่ได้รับหมายแจ้งกำหนดไต่สวนดังกล่าวเนื่องจากได้มีการส่งหมายไปยังบ้านเลขที่ ๒๖/๒๙๒ หมู่ที่ ๓ แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นที่อยู่ตามบัตรประชาชนของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีได้ย้ายมาอยู่ที่บ้านเลขที่ ๒๑/๒๔๙ หมู่ที่ ๑๐ แขวงธรรมศาลา เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร จึงไม่ทราบการนัดไต่สวนคำร้องและไม่ได้เข้าคัดค้านคำร้องดังกล่าว ส่วนเจ้าพนักงานบังคับคดีได้รับหมายนัดไต่สวนคำร้องดังกล่าวแต่มิได้เข้าคัดค้าน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ยธ. ๐๕๑๘.๐๕(๐๔)/๑๑๖๑๖ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๕ ถึงผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดมีนบุรี รายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทดังกล่าว ศาลจังหวัดมีนบุรีจึงได้มีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๖ เนื่องจากเห็นว่า ในชั้นไต่สวนโจทก์ ผู้ซื้อทรัพย์สิน และเจ้าพนักงานบังคับคดีไม่คัดค้าน และจากการไต่สวนได้ความว่า พนักงานเดินหมายได้นำประกาศขายทอดตลาดไปส่งให้แก่นายสุภกรชัย ไอสุรย์พิศาลศิริ จำเลยที่ ๒ โดยปิดประกาศไว้ที่บ้านเลขที่ ๗๕ หมู่ที่ ๒ แขวงคูฝั่งเหนือ เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร แต่ปรากฏว่า นายสุภกรชัย ไอสุรย์พิศาลศิริ จำเลยที่ ๒ ได้ย้ายภูมิลำเนาออกจากบ้านเลขที่ดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๐ อันเป็นเวลาก่อนที่พนักงานเดินหมายนำประกาศไปปิดเป็นเวลานานถึง ๔ ปีเศษ จึงเชื่อว่า นายสุภกรชัย ไม่ทราบประกาศขายทอดตลาดจริง การที่เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการขายทอดตลาดจึงเป็นการไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งศาลจังหวัดมีนบุรีที่ให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทเมื่อพ้นกำหนดเวลาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ต่อศาลจังหวัดมีนบุรี

/โดยศาลจังหวัด...

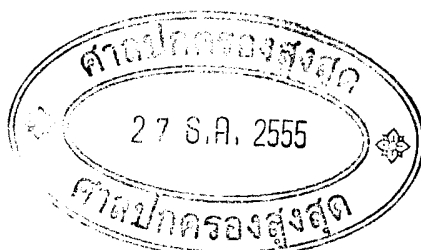

โดยศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งยกคำร้องของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้อุทธรณ์คำสั่งของศาลจังหวัดมีนบุรี โดยศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษายืนตามศาลจังหวัดมีนบุรี และคดีดังกล่าวถึงที่สุดเนื่องจากไม่ปรากฏว่ามีคู่ความฝ่ายใดยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ในระยะเวลาฎีกา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการขายทอดตลาดทั้งที่ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าได้แจ้งวันนัดขายทอดตลาดให้จำเลยทั้งสองทราบโดยชอบแล้วหรือไม่ และไม่คัดค้านการไต่สวนคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด รวมทั้งมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรสาครอายัดที่ดินทั้งสองแปลงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดได้รับความเสียหายไม่สามารถโอนขายที่ดินให้แก่คู่สัญญาได้ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างเหตุแห่งการฟ้องคดีว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีด้วยกันสองกรณี คือ กรณีที่หนึ่ง กรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแจ้งหมายประกาศการขายทอดตลาดให้จำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ของศาลจังหวัดมีนบุรีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และกรณีที่สอง กรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เข้าคัดค้านการร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทของจำเลยในคดีดังกล่าว โดยศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาว่า กรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแจ้งหมายประกาศการขายทอดตลาดให้จำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ของศาลจังหวัดมีนบุรีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้อุทธรณ์ว่ามีได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีในเหตุดังกล่าวแต่อย่างใด เพียงแต่อุทธรณ์ว่า กรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแจ้งหมายประกาศการขายทอดตลาดให้จำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ของศาลจังหวัดมีนบุรีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย มิได้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองเท่านั้น กรณีจึงเป็นที่ยุติว่า ไม่มีประเด็นเรื่องกรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีสังกัด

/ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง...

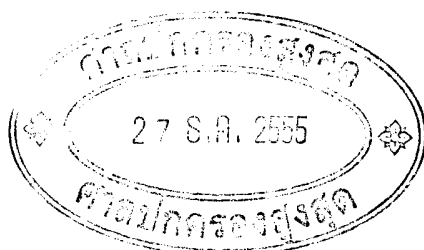

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแจ้งหมายประกาศการขายทอดตลาดให้จำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ของศาลจังหวัดมีนบุรีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีในชั้นอุทธรณ์คำพิพากษา

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะแต่กรณีการแจ้งหมายประกาศการขายทอดตลาดให้แก่จำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๘๓/๒๕๓๘ ของศาลจังหวัดมีนบุรีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น แต่รวมถึงการไม่ยอมเข้าคัดค้านการร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดของจำเลยในคดีของศาลจังหวัดมีนบุรีดังกล่าวด้วย นั้น เห็นว่า ความเสียหายที่แท้จริงที่ผู้ฟ้องคดีได้รับในคดีนี้มีสาเหตุโดยตรงจากการไม่เข้าคัดค้านการร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดี หากแต่เนื่องมาจากการที่ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทในกรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่แจ้งหมายประกาศการขายทอดตลาดให้จำเลยโดยชอบ ซึ่งในกรณีการไม่เข้าคัดค้านการร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินถือเป็นผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดียังคงมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลที่เหนือขึ้นไปให้เพิกถอนหรือแก้ไขคำสั่งของศาลจังหวัดมีนบุรีได้ตามมาตรา ๒๕๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ทั้งนี้โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ต่อศาลจังหวัดมีนบุรี และศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งให้ยกคำร้องของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งของศาลจังหวัดมีนบุรี โดยศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษายืนตามศาลจังหวัดมีนบุรีและคดีดังกล่าวถึงที่สุด เนื่องจากไม่ปรากฏว่ามีคู่ความฝ่ายใดยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ในระยะเวลาฎีกา อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ว่า ศาลปกครองชั้นต้นยังมีได้วินิจฉัยในประเด็นอำนาจในการรับคดีนี้ไว้พิจารณาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างในคำให้การว่าการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดีสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง การกระทำของเจ้าพนักงานบังคับคดีสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงอยู่ในอำนาจการตรวจสอบของศาลยุติธรรม นั้น เห็นว่า มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดว่า ในกรณีที่มีการฟ้องคดีต่อศาลใด ถ้าคู่ความฝ่ายที่ถูกฟ้องเห็นว่าคดีดังกล่าวอยู่ในเขตอำนาจของอีกศาลหนึ่ง ให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่รับฟ้องก่อนวันสืบพยานสำหรับศาลยุติธรรมหรือศาลทหารหรือก่อนวันนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกสำหรับศาลปกครองหรือศาลอื่น

/ดังนั้น...

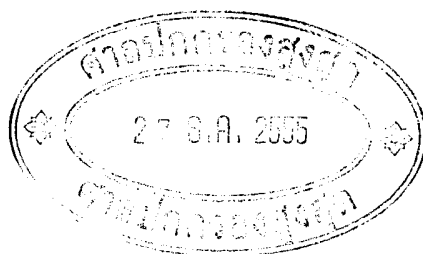

ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เพียงแต่โต้แย้งมาในคำให้การโดยมิได้จัดทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาลเป็นการเฉพาะ กรณีจึงเป็นการโต้แย้งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาคดีต่อไปโดยมิต้องส่งคำโต้แย้งดังกล่าวไปยังศาลที่ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแต่อย่างใด และโดยที่กฎหมายมีเจตนาให้การโต้แย้งอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล กระทำในศาลชั้นต้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองโต้แย้งกรณีดังกล่าวมาในคำอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น กรณีจึงไม่ชอบด้วยมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเช่นกัน ศาลปกครองสูงสุดจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ต่อไป

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทนจะพึงใช้โดยสถานใด เพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด เมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้ค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นค่าชื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันส่งมอบเงินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี เงินค่าภาษี ค่าฤชาธรรมเนียมต่างๆ ที่ต้องเสียไปในการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาท จำนวน ๑๔๔,๘๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะชำระเสร็จ ค่าเสียประโยชน์จากการที่ไม่สามารถขายที่ดินพิพาทให้บุคคลภายนอกได้จำนวน ๑๒,๕๓๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ และค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนผู้ฟ้องคดีทั้งสองชั้นศาล นั้น เห็นว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินค่าชื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าชื้อทรัพย์สินดังกล่าว จนกว่าจะชำระเสร็จนั้น แม้ภายหลังจากที่ศาลจังหวัดมีนบุรีมีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินพิพาทผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะได้มีหนังสือแจ้งคำสั่งเพิกถอนพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีมารับเงินค่าชื้อทรัพย์สินและส่งเอกสารคืนในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการขอรับเงินค่าชื้อทรัพย์สินดังกล่าวคืน หากแต่ได้มาฟ้องเป็นคดีนี้เรียกค่าเสียหายในเงินค่าชื้อทรัพย์สินจำนวนดังกล่าว เมื่อเหตุแห่งความเสียหายเกิดจากการกระทำโดยประมาท

/.....

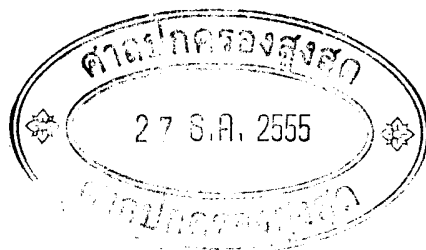

เงินเล่าของเจ้าหน้าที่สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องชดใช้ค่าเสียหายในเงินจำนวนดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากมิใช่เงินที่เกิดจากการค้ำประกันทรัพย์ดังที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องชดใช้ค่าเสียหายในเงินค่าซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าซื้อทรัพย์สินดังกล่าว ที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องชดใช้ค่าเสียหายในส่วนนี้ เนื่องจากเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ต้องส่งคืนเงินจำนวนนี้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงฟังขึ้น

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าผู้ถูกฟ้องคดีต้องชดใช้เงินค่าภาษีค่าฤชาธรรมเนียมที่ผู้ฟ้องคดีต้องเสียไปในการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทจำนวน ๑๔๔,๘๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕ จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีจะชำระเสร็จ นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์แต่เพียงว่าให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวโดยไม่ระบุข้อคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นกรณีจึงเป็นคำอุทธรณ์ที่ไม่ระบุข้อคัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นตามข้อ ๑๐๑ (๒) แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้

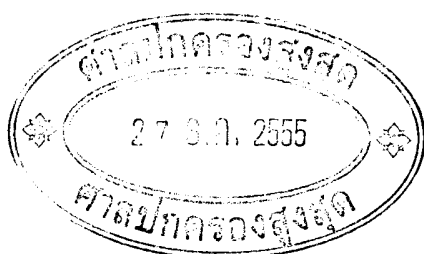
ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายประโยชน์จากการที่ไม่สามารถขายที่ดินพิพาทให้บุคคลภายนอกได้ จำนวน ๑๒,๕๓๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ นั้น เห็นว่า ตามหนังสือสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๖ ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับนายสุวิทย์ ประสิทธิ์พันธ์ ได้ตกลงจะซื้อจะขายที่ดินพิพาทเป็นเงินรวม ๑๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในวันทำสัญญานายสุวิทย์ ได้ชำระเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งถือเป็นเงินมัดจำและเป็นส่วนหนึ่งของราคาที่ดินที่จะซื้อจะขายกัน โดยนายสุวิทย์จะผ่อนชำระเงินเป็นรายงวด เดือนละไม่น้อยกว่า ๒๐๐,๐๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นงวดแรกไป รวม ๑๔ งวด เป็นเงินจำนวน ๒,๘๐๐,๐๐๐ บาท โดยจะชำระทุกวันที่ ๒ ของเดือนถัดไปและเงินส่วนที่เหลืออีกจำนวน ๑๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท นายสุวิทย์จะชำระในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันกำหนดนัดจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ ทั้งนี้ตามหลักฐานการโอนเงินทางสมุดคู่ฝาก บัญชีเงินฝากสะสมทรัพย์ ธนาคารกรุงเทพ สาขาหนองแขม บัญชีเลขที่ ๒๓๖ - ๐ - ๑๙๔๖๗๐ ชื่อบัญชี น.ส.ทัศนีย์ ศรีกัลยา พบว่ามีรายการฝากเงินที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นการชำระเงินตามสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพิพาท

/ดังนี้...

ดังนี้ งวดที่ ๒ วันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๓ วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๖ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๔ วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๕ วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๖ วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๗ วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๘ วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๙ วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๑๐ วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๑๑ วันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท งวดที่ ๑๒ วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท และ งวดที่ ๑๔ วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท กรณีจึงเห็นได้ว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินพิพาทและได้มีการชำระเงินตามสัญญาบางส่วน แต่ไม่ปรากฏหลักฐานการชำระเงินมัดจำเมื่อวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๖ ตามที่ระบุในสัญญา และจากหลักฐานการฝากเงินรายงวดที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเป็นการชำระเงินรายงวดตามสัญญาจะซื้อจะขาย ก็ไม่ปรากฏว่ามีรายการฝากเงินที่เป็นการชำระเงินงวดแรก ในวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๖ แต่อย่างใด คงปรากฏเพียงการชำระเงินในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ ส่วนงวดที่ ๒ ซึ่งต้องชำระในวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ก็ไม่ปรากฏหลักฐานการฝากเงินตามที่ระบุในสัญญา และงวดที่ ๔ ซึ่งต้องชำระเงินในวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๗ ก็ปรากฏหลักฐานการฝากเงินตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเป็นการชำระเงินงวดที่ ๔ ในวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๔๗ นอกจากนั้น การชำระเงินเงินงวดที่ ๖ จนถึงงวดที่ ๑๔ ก็ปรากฏหลักฐานการฝากเงินตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเป็นการชำระเงินงวดดังกล่าวไม่ตรงกับกำหนดการชำระเงินรายงวดดังกล่าวเช่นกัน ประกอบกับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้มีการคืนเงินมัดจำและเงินรายงวดแก่นายสุวิทย์ ก็ไม่ปรากฏหลักฐานการคืนเงินตามที่ระบุในสัญญาแต่อย่างใด กรณีจึงยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่าการชำระเงินมัดจำและเงินรายงวดตามสัญญาจะซื้อจะขายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเช่นกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบในเสียหายในส่วนนี้แต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีกรณีนี้ ฟังไม่ขึ้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ต้องรับผิดชอบค่าเสียหายในส่วนนี้ ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินค่าฤชาธรรมเนียม และค่าทนายความในการฟ้องคดีทั้งสองชั้นศาลแทนผู้ฟ้องคดีนั้น โดยที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีบทบัญญัติให้ศาลสั่งให้คู่กรณีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ชดใช้ค่าธรรมเนียมศาล

/และค่าทนายความ...

และค่าทนายความแทนคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่ง กรณีจึงไม่อาจกำหนดค่าบังคับตามคำขอดังกล่าว
ได้แต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีกรณีนี้ จึงไม่อาจกล่าวอ้างได้เช่นกัน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงิน
ค่าชื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดจำนวน ๖,๔๗๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ ภายใน ๙๐ วัน นับแต่มี
คำพิพากษานี้และคืนค่าธรรมเนียมศาลชั้นอุทธรณ์ตามส่วนแห่งการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี
นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

W. (Sw)

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวิษณุ วรรณุญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรวิทย์ กังสศิเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๒๘-๒๗

ตุลาการผู้แถลงคดี : พันเอก วรศักดิ์ อารีเปี่ยม

